

Győri Nemzeti Színház Honlapja - Múzsa

LAO-CE álma

Molnár Péter kiállítása után

Valódi képzőművészeti csemegének bizonyult Molnár Péter festőművész nyári kiállítása a győri Városi Múzeumban. A retrospektív tárlat több mint negyven év következetes munkájának eredménye, ami valóban a középkorai csendéletektől egészen a metafizikus tér, vagy éppen az anyagtalanságban lebegő Tao táj tisztaságának és egyszerűségének ábrázolásáig ível. A korai és érett munkák párhuzamba állítása is azt mutatja, hogy mennyire egységes a piktúrája és mennyire egyenes az út, amit kitapos és bejár, de magasabbról nézve az út fordul, és egy tökéletes körré egészül, ami nem más, mint Lao-ce álma, a tökéletes és folytonos kör, a teljes megbékélés, az anyagtalanság, melynek gyújtópontjában talán maga Lao-ce ül és hallgat. Molnár Péter festészetét ez a vallásos áhítat lengi át, és középkori miniátorok szolgáltságával rója betűit Rotring ceruzájával az előre megfestett akvarell-lapokra. Munkamódszere lassú és megfontolt. Saját szavait idézve: „Semmi sem készül véletlenül, és a dolgokat nem lehet meg nem történné tenni.” Elmélyülés és felelősség minden letett jel iránt. Miközben dolgozik, egy ír ima monoton üteme diktálja az alkotás ritmusát, ami a munkát megkönnyíti. Az apró betűk fátyolszerű szövete képezi a felületet, s a betűk hiánya pedig a motívumot. Ösvények, utak válnak láthatóvá a betűvetés során, vagy éppen absztrakt jelek. Átszövik, átfonják apró erecskék lapjait, melyek valóságos lenyomatai az egyszer meglóduló, majd hirtelen megtorpanó, elbizonytalanodó ember alkotó folyamatainak: a titkok megsejtése, keresése, de nem feltörése az, ami ezt a roppant nagy lírizmust jellemzi. A Hold a maga teljességével és örök változásával egyik fő motívuma. A Hold, amely óceánokat mozgat és saját képére csiszoltatja a kavicsokat. A Hold, mely láthatatlan szálon kötődik minden egyes emberhez, s az emberi kapcsolatok egyik fő mozgatója. Itáliai tanulmányai során találkozik a lapos meredélyű tetős házikóval, mely több képén felbukkan, valamint a sienai főtérrel, s ennek izgalmas rajzolatával. Tisztelettel és áhítattal lépked Sassetta és a sienai festők nyomain, átítatva magán a reneszánsz szellemet és megújulást. A Toscana holdfényben című képe is erről mesél, patinájával letűnt korok emlékét idézi. Képeinek méretével intim közelségbe vonja a nézőt, csendességével szólítja meg. Zsebkezdőnyi területen egy egész világot átér a Lao-ce álma című remekművében. Ez a tökéletes letisztulás; azaz a minden felesleges szépelgéstől és sallangtól megtisztított, redukált színvilág. Erős esszenciaként, telített oldatként párolog, csendesen adagolva az illatot, mely gyógyít. Tömondatra feszített gondolat, mely láthatatlan szálakon egészen a szívbe fúródik, hogy azt megmelegítse és az örök titkot átadja, de úgy, hogy csak megsejtsünk belőle valamit, érezzük roppant erejét.

M. P. mester alázatos és következetesen csendes világa példaértékű a racionálisan leépült, visítózó korunkban. Teremtő Igévé sodorja a mai ember eszközét: a gondolatot és a betűt. Kívánom neki, hogy az általa festett házikójában folytassa a teljesség felé vezető utat.

Szalkai Károly